

12 krokov k dobrému roku

Časť 6 – Kroky 11 a 12

Toto je posledná časť série vyučovanií, v ktorej študujeme 12 výrokov z listu Židom, ktorý sa v anglickom preklade začína výrazom *Let us*. Je to výzva k činnosti, postoj, či zmene myslenia a jednania. Doteraz sme prebrali týchto desať - *Bojme sa teda, snažme sa horlivo; držme vyznanie, Pristupujme teda so smelou dôverou k trónu milosti, nesme sa k dokonalosti, pristupujme s pravdivým srdcom, Pridržajme sa neochvejne vyznania nádeje, Pozorujme sa navzájom, Bežme s trpezlivosťou pred nami ležiaci beh o závod* a posledná bola – *Buďme vďační*. Znovu vám pripomíname, že naše odporúčanie je, aby ste sa tieto kroky postupne naučili naspamäť.

Krok číslo 11 – Vyjdime von za ním

Jedenásty krok nachádzame v liste Židom, 13.kapitole: *Preto aj Ježiš, aby posvätil ľud vlastnou krvou, trpel za bránou. Vyjdime teda k Nemu von za ohradu, znášajúc Jeho hanenie. Lebo nemáme tu trvalé mesto, ale hľadáme ono budúce. Židom 13:12 -14*

Táto pasáž popisuje náš postoj a prístup k súčasnému svetu. Hovorí nám, že náš domov nie je tento svet. V tomto svete nemáme trvalé bydlisko.

Svet odmietol Ježiša – vyhnali Ho z mesta a ukrižovali Ho von, za bránou. Písmo vždy zdôrazňuje, že ukrižovanie prebehlo von, mimo mesta, za hradbami. Bol odmietnutý; vyhnali Ho zo spoločnosti; svet Ho nechcel. Vieme, že to, ako sa svet správal k Ježišovi, sa skôr alebo neskôr prejaví v tom, ako svet bude nakladať s tebou a mnou - s veriacimi. Musíme byť ochotní vyjsť von za Ním na miesto ukrižovania, na miesto odmietnutia a hanby, nesúc jeho pohanenie.

Na inom mieste v liste Židom sa hovorí, že pohanenie Kristovo je väčším pokladom ako všetky bohatstvá Egypta. Jeho pohanenie sa stáva našou slávou. Potom autor uvádza nasledovné krásne zdôvodnenie: *Lebo nemáme tu trvalé mesto, ale hľadáme ono budúce v.14*

Existuje konkrétne mesto, ktoré je cieľovou destináciou a domovom každého skutočného veriaceho. Tam v skutočnosti patríme.

Dve kapitoly skôr, v Židom 11, autor vzdáva poctu mnohým z veľkých svätých Starej zmluvy, zdôrazňujúc ich vieru. Hovorí o nich: *Títo všetci umierali vo viere a nedosiahli, čo im bolo zasľúbené. Len zďaleka to videli, uvítali a vyznávali, že sú len cudzincami a pútnikmi na zemi. Lebo tí, čo takto hovoria, naznačujú, že hľadajú vlasť. A keby boli mysleli na zem, z ktorej vyšli, by mali dosť času vrátiť sa. Ale oni túžia po lepšej vlasti, to jest po nebeskej. Preto sa ani Boh nehanbí volať sa ich Bohom, veď im pripravil (nebeské) mesto. Židom 11:13 -16*

Tieto slová ma uchvátili – vraj predbežcovia vo viere, ktorí sú pre nás príkladom v mnohých ohľadoch, vyznávali, že sú cudzincami a vyhnancami na tejto zemi. Nepatrili tu v skutočnosti; zem nebola ich domovom. Potom sa hovorí, že hľadali svoju domovskú krajinu. Tieto slová majú pre mňa hlboký význam. Faktom je, že v mojom živote som sa stretol s toľkými ľuďmi, ktorí nemali štátnu príslušnosť; nemali svoju krajinu a nevlastnili žiaden pas. Ďakujem Bohu, že Jeho milosťou som mohol mnohým z nich pomôcť. Takže, trošku rozumiem tej agónii, keď niekto nikde nepatrí.

Je zjavné, že na svete je veľa utečencov dnes i za minulých generácií, ktorí trpeli pocitom, že nepatria nikde a nemajú svoje trvalé miesto bydliska. Títo ľudia zo Židom 11 hľadali svoje miesto, ale nie na tomto svete. Hovorí sa, že ak by to chceli, mali možnosť vrátiť sa tam, odkiaľ prišli. Napríklad Abrahám sa mohol

vrátiť do Úru Chaldejského, lebo odtiaľ prišiel. Ale on sa pozeral vpred a nie dozadu. *Ale oni túžia po lepšej vlasti, to jest po nebeskej.* Potom prichádza tá krásna veta: *Preto sa ani Boh nehanbí volať sa ich Bohom.* Keď sa zidentifikujeme s Bohom, Jeho mestom a s tým, čo nám pripravuje, On sa hrdo nazve, že je náš Boh. Je nádherné vedieť, že On nám pripravil mesto. Im aj nám.

Oddanosť Ježišovi si vyžaduje stotožnenie sa s Jeho krížom. Musíme vyjsť za Ním tam, kde bol ukrižovaný. Táto oddanosť spôsobuje, že nemôžeme ísť za týmito dvoma cieľmi: za tým, čo sa páči nám a za tým, čo sa páči svetu.

Vylúč možnosť hľadať to, čo sa páči tebe

Pozrime sa na to, čo Nová zmluva hovorí o hľadaní toho, čo sa páči nám samým. Zacitujem vám Pavlove slová: *Bratia, spoločne budte mojimi napodobňovateľmi a pozorne si všimajte tých, ktorí tak žijú, ako máte príklad v nás. Lebo mnohí žijú tak, ako som vám často hovoril o nich a teraz aj s plačom hovorím, že sú nepriateľmi kríža Kristovho: ich koniec je zahynutie, bohom im je brucho, slávou hanba a myslia len na to, čo je zemské.* Filipským 3:17 -19

Je mi jasné, že Pavol tu hovorí o ľuďoch, ktorí vyznávajú, že sú kresťania, ale napriek tomu svojich spoluveriacich pred nimi varuje. Hovorí, „tvrdia, že sú nasledovníci Krista, ale sú nepriateľmi kríža. Uspokojujú sami seba. Ich myseľ je nasmerovaná na veci tohto sveta. Princípy kríža – smrť sebe a veciam tela – nemajú uplatnenia v ich živote. Pavol povedal – „Dávajte si pozor. Nenasledujte ich príklad, pretože ich koncom je zahynutie.“ Viete, myslím si, že dnes máme v Cirkvi ľudí, ktorí vyznávajú vernosť Kristovi, ale odmietajú Jeho kríž.

Vylúč možnosť hľadať ako sa zapáčiť svetu

Keď sa stotožníš s Ježišovým krížom, vylučujem tým možnosť páčiť sa svetu. Jakub píše vyznávajúcim veriacim tieto tvrdé slová: *Cudzoložníci a cudzoložnice, či vy neviete, že priateľstvo sveta je nepriateľstvom s Bohom? Teda ktokoľvek by chcel byť priateľom sveta, stáva sa nepriateľom Božím.* Jakub 4:4

Toto je veľmi ostrá reč, myslím, že príliš priama pre mnohých. Prečo Jakub takýchto ľudí nazýva cudzoložníkmi? Pretože duchovné odovzdanie sa Ježišovi, ktoré sa od nás vyžaduje, nás robí časťou Jeho Nevesty. Od Nevesty sa čaká, že bude z celého srdca a úplne odovzdaná a oddaná Ježišovi. Ak je naša odovzdanosť a oddanosť pošpinená a pokazená láskou k tomuto svetu, tak sme duchovní cudzoložníci - nie sme verní Ženíchovi, Ježišovi Kristovi. Byť priateľom sveta znamená duchovné cudzoložstvo. Vypočujme si ďalej Ježišove slová v Jánovi 15: „*Ak vás svet nenávidí, vedzte, že mňa prv nenávidel ako vás. Keby ste boli zo sveta, svet by mal rád svoje vlastné, ale preto, že nie ste zo sveta, ale že som si ja vás vyvolil zo sveta, preto vás svet nenávidí.*“ Ján 15:18-19

Keď nás svet „miluje ako svojich vlastných“, to je celkom nebezpečné znamenie, že nepatríme Ježišovi. To je ostré slovo a potrebujeme ho zvážiť.

Správny postoj

Aký by teda mal byť náš postoj vo svetle týchto jasných faktov a výrokov Písma? Vyjadrujú ho Pavlove slová: *Ale odo mňa nech je to preč, aby som sa chválil okrem krížom nášho Pána Ježiša Krista, skrze ktorého mi je svet ukrižovaný a ja svetu.* Galatským 6:14

Tieto slová sa ma veľmi dotýkajú – Nech sa ničím nechválim; nech nikdy nekladám dôveru v konečnom dôsledku v nič iné ako v Pánov kríž. Nech sa nechválim svojím vzdelaním, náboženstvom, denomináciou – ničím takým. Bezpečne sa môžem chváliť jedine Jeho nášho Pána Ježiša Krista, kde Ježiš vyhral úplné, večné a nezvratné víťazstvo nad všetkou mocou zla. Skrze ten kríž je mi svet ukrižovaný a ja svetu.

Kríž je absolútnym znamením oddelenia medzi ľuďom Božím a ľuďmi z tohto sveta. Keď prijme do svojho života princíp kríža, už viac do tohto sveta nepatríme. Ježiš nám v Jánovi 16:33 dáva toto krásne zasľúbenie víťazstva: „*Toto som vám povedal, aby ste mali pokoj vo mne. Na svete máte súženie, ale dúfajte, ja som premohol svet.*“ [Ján 16:33](#)

To je dobrá správa, však? Svet nie je naším priateľom. Je naším nepriateľom. Budeme mať problémy – ale Ježiš premohol svet! Skrze Neho aj my môžeme premôcť svet – ak sme ochotní vyjsť von za Ním, za tábor, nesúc Jeho pohanenie.

Krok číslo 12 – Prinášajme neustále obeť chvály

Teraz sa pozrieme na dvanáste a posledné predsavzatie z listu Židom:

Skrze Neho teda vždy prinášajme Bohu obeť chvály, to jest ovocie pier vyznávajúcich Jeho meno. Židom 13:15

Podľa mňa je toto posledné predsavzatie veľmi vhodné a veľmi pekné. „*Neustále prinášajme Bohu obeť chvály*“. Posledné predsavzatie je tým, čo budeme robiť neustále. Budeš to stále robiť aj ty? Budeš neustále Bohu prinášať obeť chvál? Takáto chvála dokáže spôsobiť, že tvoj rok bude úplne iný.

Vďačnosť vedie ku chvále

Posledný krok prinášania obete chvály Bohu má priamy a praktický súvis s predchádzajúcimi dvoma krokmi, ktoré boli – „*Budme vďační*“ a „*Vyjdime von za Ním*“. Viete, vďačnosť prirodzene vedie ku chvále. V Biblii je toľko pasáží, kde sa dáva do súvislosti vďakyvzdanie a chvála. Jednou z najkrajších je [Žalm 100:4](#): *Vojdite do jeho brán s oslavou, do jeho dvorán s chválou!*

Prvý krok keď pristupujeme k Bohu, je ďakovanie. Druhým krokom je chvála. Ďakovanie vedie k chvále. Ďakovanie sa vyjadruje chválou. Vyteká von prostredníctvom chvály. Krok pred týmto – „*Vyjdime za Ním von za tábor*“ – znamená, že sa máme stotožniť s Ježišovým krížom. Aby sme nasledovali Ježiša, musíme prijať pohanu Jeho kríža. Toto nás uvoľňuje z dvojakého otroctva – z hľadania ako sa zapáčiť sebe a ako sa zapáčiť svetu.

Tento krok má priamy vzťah s obetovaním chvály. Možnože to hneď nezbadáte, ale sú dve prekážky pre spontánny, slobodný prúd chvály v našich životoch. Sú to – láska k sebe a láska k tomuto svetu. Kým budú naše emócie sústredené na seba samého a na svet, nebudeme skutočne slobodní chváliť Boha. Ale kríž odstraňuje tieto dve prekážky a vyslobodzuje nás chváliť Boha.

Takto vyslobodení už nie sme ovplyvňovaní tým, čo sa s nami deje. Nie sme ovplyvňovaní našou náladou, našimi problémami, zjavnými protivenstvami. Nie sme viac ovplyvňovaní tým, čo sa deje vo svete okolo nás. Viete, niekedy, keď počúvame správy, si myslíme – „*Teda, situácia je riadne nanič – problémy, nešťastia, zločin, nemorálnosť...*“ ale viete, my nie sme z tohto sveta. Tento svet nám nepanuje. Nepanuje nad naším myslením. Sme v tomto svete, ale nie sme z tohto sveta. Keď sme uvoľnení z otroctva tomuto svetu – keď svet nekontroluje naše myslenie a našu motiváciu, keď sme boli vyslobodení krížom v tom vnútornom postoji voči svetu – potom niet ničoho, čo by bránilo našej chvále. Nechválime Boha len vtedy, keď sú veci vo svete v poriadku. Nechválime Boha len vtedy, keď sú veci v našom živote v poriadku. Skôr chválime Boha preto, že On je hoden našej chvály. Naš oslobodený duch nie je poviazaný seba-láskou a láskou k tomuto svetu.

Si oslobodený?

V slobode, ktorá prichádza cez stotožnenie sa s Ježišovým krížom, leží úžasné tajomstvo. Chvála je veľmi významným aspektom. Veľmi veľa vieš zistiť o človeku, keď spoznáš, koľko dokáže chváliť. Zistíš, aký život vedie. Je stále otrokom starého človeka, alebo vstúpil do vzkrieseného života nového človeka?

Starý človek je frfloš. Keď počuješ niekoho frflať, vieš, že to hovorí starý človek. Ale ten nový je chválič. Takže ktorým si ty? Si tým starým človekom, ktorý hovorí, alebo novým, ktorý chváli? Starý človek hovorí: „Už to viac nevládnem. Situácia je priťažká. Nik so mnou nejedná správne. Nevie, čo sa to so svetom deje.“ Nový človek hovorí: „Haleluja! Chvála Pánovi! Som slobodný. Som dieťa Božie. Nebo je mojím domovom. Boh ma miluje.“ Ktorý postoj je tvoj?

V tejto sérii som už citoval výrok z *Prísloví 18:21*: *Smrť i život je v ruke jazyka, a ten, kto ho miluje, bude jest jeho ovocie*. Jazyk prináša dva druhy výsledkov: smrť a život. Ak frfleš, pokiaľ si negatívny, či sústredený na seba samého, tvoj jazyk bude plodiť smrť. Ak si oslobodený od tohto všetkého, chodíš v chvále a uctievaní Boha, tvoj jazyk bude plodiť život. Čokoľvek tvoj jazyk prinesie – akékoľvek ovocie splodí, či sladké, alebo horké - ty sa naješ z toho ovocia.

Chvála – obeť

Na chvíľu sa chcem vrátiť do toho verša v Židom 13:15 a vybrať odtiaľ ešte jeden dôležitý bod. Pisateľ hovorí: „*Teda skrze neho (Ježiša) obetujeme vždycky Bohu obeť chvály*“. Veľmi významné slovo v tejto vete je *obeť*. Chvála je obeťou. Obeť si podľa princípov Písma vyžaduje smrť. Nič sa Bohu nesmelo ponúknuť, čo neprešlo smrťou. Takže vidíme, že obeť chvály si vyžaduje smrť starého človeka. Starý človek nedokáže v skutočnosti chváliť Boha tak, ako si to zaslúži. Nevyhnutne musí najprv nastať smrť.

Ďalej obeť niečo stojí a chvála je nákladná. Poviem to takto: Boha musíme chváliť najviac vtedy, keď sa nám to chce najmenej. Chvála nesmie závisieť na našich pocitoch. Je obeťou nášho ducha.

Dávidov príklad

Na záver vám chcem dať príklad Dávida z Žalmu 34. V úvode sa hovorí: „*Dávidov, kde bol na pohľad zmenil svoj rozum pred Abimelechom, ktorý ho potom zahnal, a on išiel.*“

V tejto dobe bol Dávid utečencom z vlastnej krajiny. Kráľ Saul sa ho snažil zabiť. Dávid musel opustiť svoju vlastnú krajinu a známe prostredie a utiekol na dvor pohanského kráľa, aby sa skryl. Ale kráľ Abimelech ho podozrieval, že je nepriateľ. Aby si zachránil život, musel Dávid predstierať šialenstvo. V historickej knihe sa píše, že čarbal na dvere a púšťal sliny po brade. Toto bola jeho situácia. Ako Dávid reagoval? Prečítajme si prvé tri verše tohto žalmu:

Dobrorečiť budem Hospodinovi každého času. Jeho chvála bude neprestajne v mojich ústach. V Hospodinovi sa bude chváliť moja duša, čo keď počujú pokorní, budú sa radovať. Zvelebujte so mnou Hospodina, a vyvyšujte spoločne jeho meno! Žalm 34: 2-4

Nie je to úžasné? Priamo tam, v takejto strašnej situácii, kde jeho vlastný život visel na vlásku a uprostred hanby z toho, že musí predstierať šialenstvo, hovorí Dávid: „*Dobrorečiť budem Hospodinovi každého času. Jeho chvála bude neprestajne v mojich ústach.*“ Toto, môj priateľu, je obeť chvály. Dávid sa túžil neustále chváliť Pánom. Možnože nemáš nič iného, čím by si sa chválil, ale vždy sa môžeš chváliť Pánom. Rovnako hovorí: „*čo keď počujú pokorní, budú sa radovať*“ a potom „*Zvelebujte so mnou Hospodina, a vyvyšujte spoločne jeho meno*“.

Chvála je nákazlivá. Ale frflanie je tiež nákazlivé. Ak frfleš, nájdeš spolufračov. Ale ak sa naučíme takto chváliť Boha, pridajú sa k nám aj iní. Takže, učme sa neustále prinášať Bohu takúto obeť chvál.